

Zdravko KORDIĆ

MASLINA

Obuhvaćam maslinu,
Ne mogu je obuhvatiti;
Ne mogu je uhvatiti
Ni pogledom, ni rukama
Izmiče maslina kuda god krenem
Izmiče mi stoljećima....
U visinu seže nebu;
Klize suze masline
U boji i obliku ulja
koje se cijedi

I poskok klizi niz masnu i hrapavu koru
masline,
sikće žedan za ljekovitim uljem

Titra maslina na vjetru
Koji p/r/otjera poskoka

Nadisah se svježega zraka

O maslino; tko će te brati

i bratimiti se
i piti antičkoga nektara s tvojih plodova

Rekoše mi stručni ljudi
da si namirila i odbolovala tisuću godina
Pa što se čudimo tvojim ispucalim rukama;
Tvojoj hrapavoj kori

27. ožujak A. D. 2024.

TIŠINA RASTE

Tišina samoće

Kaplje rosa. Kaplje misao

teška kao sudbina

Opredmećeno slovo mrtvo miriše

Samoća tišine

Krikne meki glazbeni ton,

Potom padne u sumrak,

U zaborav

Tišine vrba, tišine jablanova

Razliježu se zavičajnom dolinom

Mojom utrobom

Stisnuto nepce. Usne zatvorene

ćute bol. Prolaznost i mijene. Misao

zapletena u njih

Izdržat ćemo to posvemašnje pustošenje,

tu olovnu tišinu. Tišinu tešku kao olovo

Ta nepodnošljiva misao

a vrijeme je Uskrsa

Uskrsnut će misao u svakoj novoj tišini,
u svakom plavetnom nagnuću neba
U svakom pupoljku ruže; vrbe
U svakom cvatu proljeća...
tišina raste

28. ožujak A.D.2002.

PRIČIN

Bilo je mračno u podne
Gudura i krik. Vrijeme prolazno, prazno
Zuj stroja i muhe. Primireno siktanje poskoka
A proljetno popodne
Duša se raslojava
Prijepora više nije bilo. Muk

Posljednje upute u kretnjama. Vlažni zrak
Zvuk i dim. Strah, prokletstvo i drhtanje mišića
Sjene i obrisi. Ledeni znoj. Dolazi ledeni travanj

Tutnjalo je u dvorištu i u duši
U drevnim žljebovima zapisi
Drhtanje vremena primireno hodom kazaljke u trenu

Grč je prolazio licem a dan odmicao
prema svomu koncu
Tražio sam utjehu u pustolini, u pustolovini
Podne je neumitno zamicalo. Sunce
Mrak je progutao svjetlost
Još je izvučena radna ladica i duša - i one svjetlucaju...
tišina raste...

29. studenoga A.D. 2001.

SVEMIR PJESME, PJESMA SVEMIRA

Penje se u uzvisine, u visine

Vise o niti, ne mogu ništa sniti

Pjesma k'o bršljan se niti

Obješena o niti

Šuti i kiti

Šutnjom iskazuje plodotvorne riječi

Tek pomalo ječi

A ponajviše kleči,

Pomalo kmeči

Izaziva uzdah. Uzduh uznemiruje

Pjesma kovana od slogova I riječi,

Tik tu pjesma ječi

Kao usud života,

Kao teška divota

Anđeo oblijeće svemir

U svijet se uselio nemir

Bog je namjenio tragačima

Novi sve/mir

Duša zapela u tijelu; tek duh domahuje

Crnim svemirskim rupama - svojim dolaskom

Ih rasprskava u zvijezdostaj;

U zvjezdograd

Čovjek pognute glave; bez gitare

Bezglasno ječi

Aleluja, aleluja

Bit će tako u sve vijeke vjekova

Pitanje je hoćemo li dosegnuti

Maslinu ili vječnost
Hoćemo li ikada više sniti
I nositi svoje niti.....

Mostar, 28. studenoga A.D. 2024.

NAPUŠTENOST DJETINJSTVO

Nestaje bdjenje; dječji trk
kroz gustiš šuma, kroz paprat
Kako šuma postaje gušća
Djetinjstvo prerasta u Mladost,
u stasitost

Napuštena je šuma,
nema dječjih krikova; uzdaha
Sunce
Umuknuo dječji šapat; dječji krik
Nema ovaca, nema bijeloga runa

Slazimo okrajkom šume iza koje
prodire zakašnjelo sunce
Ograde ljeta lete; smreke u šumi
se crne
ko crna teška smrt
koja viri iz zjenica
obnevidjela oka
oslijepljenoga zalaskom sunca

I tvrda kora kruha

O dječje radosti, vraćaju se kroza šumu
Šumori potok
Rijeka nestaje u crvenoj zemlji,
sprženoj suncem,
uvire u zemlju
Ljetne žege,
suha ispucala zemlja krvari
Rijeka se uvlači u utrobu ispucale zemlje,
ko usnice djevojčice

Sunce stvara priviđenje
Zemlji doista ništa ne nedostaje
Sve je stvoreno za nestanak,
kako bi tišinom oluje nabujalo proljeće

Ne znaš što je zbilja a što priviđenje
Konačno: sve je proviđenje,
kroza kameno srce
Priviđenje Domovine postaje jasnije

Čekali smo tu nevjestu
kao ponornicu
kad će se ponovno pojaviti

07. prosinac, A.D. 2024.

SVIJEST O NADOLASKU

Umiru zadnji krikovi ždralova
preko zaleđenih polja,
preko zaleđenih zasvođenih vrtova

Blistavi krici iskaču iz očiju
Osmijehom mi dotaknu ruku,
dotaknu lice

Onkraj lampe pjesma golubice
i spržena krila leptirice
Glazba raznosi tišinu

Ispod srebrenih trepavica
odjekuje krik ptica
Nebo prvu svjetlost prosiplje

Noćni put iza strehe
Slomljeno srce tugom
Zemlja i more ruku pod ruku šumore

Što su snovi priviđenja
Rasutom bakljom
paraju noćno nebo

I da nije vatre sve bi bilo
mrko-plava avet

Svijest zaspala sniva pod ivom

Mostar, 21. prosinac A.D. 2024.

,

PROLAZNOST

Snježna se zima bijeli i plavi,
obris joj sjaji na suhom oleandru
Sjaj što gori vatrom: pustoš,
duša se dijeli između života i smrti - uskrnućem

Vlada umor
u spomen breza, ruskih beskrajnih tajgi
Osipe Mandeljštam - u vatri spaljena tvoja djela,
sačuvana u umu vjerne pratiteljice,

Staljinove prkosne protivnice

Vjetar uzmahao lišće, nosi ga
do u beskraj izmaglice
Voljeti tu tamnu usnu, truli pogled
koji zuri I nepomično strjemi k nebu

Na trulom pragu misterij labuđega pjeva
Prostire I vitla krvlju uprljane svilene zavjese -
tu je netko živjeo
13adost13es jabuke zaudaraju tamom vremena

Lirika je, spoznadoh, muški jaka
ali slabe duše, usana izmučenih od krikova
do gole sjete - sjete s gorkih tragova I trgova
ostavlja tragove noći, odjekuju bdjenja

Ostavlja tragove noći - bdjenja
I pogled na život: budući I bivši

04/05. siječanj A.D. 2025.

SVJETLOST GRIMIZA

Grimizne boje umiru;
u snovima uminu
od umorne lune,
mjesečine u kupkama
I gavran u klopkama

Dani su kratki, umorni
a bludne želje sumorne
Grieh mori noć
koja spokojno utjehu donosi
kako bi zatomila grieh

Elegija grada litografijom ucrtana,
pristojnom starinom izbija u sumrak

Još samo prostranstva

Vrijeme se ne mjeri
ni dubljinom pogleda

Samo grob bih prepoznao u prostranstvu
I prije nego što legnem u njega
I vijenac nadgrobni, zeleno šuštanje
stazama plavim,
po mjesečini gazim
I zvižduk vjetra
gori u potpaljenoj šumi
U hladu mrkle noći
lože vatru,
u zlaćanom lijesu -
Plač zagonetne muze

Kruži pored pjesnika grimizna jesen
a jablani I jaseni zeleno-sive boje,
još samo oni dane broje
Muza se približuje jutru;
izbija svjetlost

Mostar, 12. siječanj A.D. 2025.

NAPUŠTENO DJETINJSTVO

Nestaje bdjenje, nestaje dječji trk kroza
gustiš šuma; kroza paprat
Šuma postaje gušća,
djetinjstvo prerasta u Mladost - u stasitost

Napuštena je šuma, nestaju dječji krikovi, uzdasi
Nema vedrine neba, šuma je zakrila sunce
Umuknuo dječji šapat, nestao dječji krik
Nema ovaca, nema bijeloga runa

Slazimo okrajkom šume iza koje prodire

zakašnjelo sunce
Ograde ljeta. Ljeta lete
I smreke u šumi se crne,
kao teška crna smrt,
koja viri iz zjenica obnevidjela oka
Koje oslijepi zalazak sunca

I tvrda kora kruha

O dječje radosti, vraćaju se kroza šumu
Šumori potok
Rijeka nestaje u crvenoj zemlji,
sprženoj suncem -
uvire u zemlju ljetne žege
Suha ispucala zemlja - krvari
Radost se zavlači u utrobu ispucale zemlje
kao usnica djevojčice

Sunce stvara priviđenje
zemlji zbilja ništa ne nedostaje
Sve je stvoreno za nestanak
Kako bi tišinom oluje nabujalo proljeće
Više ne znaš što je zbilja a što priviđenje

Zapravo: sve je provođenje
kroza kameno srce
priviđenje Domovine postaje istinito

Čekali smo tu proljetnu nevjestu kao ponornicu
Kada će se ponovno pojaviti

Mostar, 07. prosinac A.D. 2024.

NA NESIGURNIM OBALAMA

Na nesigurnim obalama gdje pijesak nosi pjenu,
nosi tminu valovlja
Ne sjećamo se - uporabismo li mozak
iz mudrosti morske pjene
Valovi su prikrivali zločine
I spirali laži u pustu zemlju,
u zvjezdosjaj koji nas je okruživao

Blijedo lice žene, ljubavnice u progonstvu
O trгови: o tragovi razapetih jedara -
o čemu vjetar šapće i pripovijeda
bijelim jedrima.....

O ljubavnoj noći izmiješanih radosti,
o krhkim grudima i noćnim bludima,
u krugu širenja slova, pismena -
plovio je pjesak, lijepio vidokrug radosti u pomračenje sjaja
kao suncostaj - u visinama prepoznah svoju zvijezdu
Naoštren nošenom pjesmom koja se razliježe svemirom

Naše noge ustuknuše u pjenu; nestaju jidra užasa
u fujuku vjetra
Dosežemo visine i širine u mislima o povijesti
Učimo se velebnom zanosu dok pjesma
pučinom pliva
Gomila cijeli svemir u našem zanosu,
u želji otkriti međe naših mogućnosti
i lijepa djela u dolini plavetnila mora,
zelenih algi i plavetno-zelene zemlje

Tu sam kako bih otkrio čovjeka, između
bridova i rtova tuge -
kako bi se ništavilo prekrilo u trenu prolaza,
u trenutku plovidbe
Samo more ostaje s vrhom najvećega umijeća

Zid plavi; plovi - ispunja se žeravica
nesna i nesreće

Mostar, 15. siječanj A.D. 2025.

PIJESAK I PJENA

Na nesigurnim obalama gdje pijesak nosi pjenu,
nosi tminu valovlja

Ne sjećamo se jesmo li uporabili mozak za mudrost
morske pjene: valovi su prikrivali zločine
I ispirali laži u pustu zemlju,
u zvijezdostaj koji nas je okruživao

Blijedo lice žene, ljubavnice u progonstvu
O tragovi; o trgovi kroz razapeta jedra -
o čemu vjetar šapće
I pripovijeda bijelim jedrima.....

O izmiješanim bokovima u ljubavnoj noći,
o krhkim grudima I moćnim bludima
u krugu noćnoga širenja slova; pismena
šibao je pijesak, zasljepljivao vidokrug,
zvijezde su pomračene sjajile kao suncostaj

U visinama prepoznah svoju zvijezdu
naoštrenu pjesmom
koja razliježe svemirom

Naše noge zakopaše se u pjenu, zamutiše jidra užasa
nestaju u fijuku vjetra
Dosežemo visine i širine kroza povijest
Učimo se velebnom zanosu
dok pjesma pučinom pliva
Sikće cijeli svemir u zibanju; u našem zanosu,
želji da otkrijemo granice naših mogućnosti
I lijepa djela u dolini plavetna mora, zelenih algi
I plavetno-zelene zemlje

Tu sam kako bih otkrio čovjeka,
između bridova i rtova
kako bi se ništavilom prekrpio u trenutku, pepelom posuo
u prolazu - u trenu plovidbe

Samo more ostaje zapjenjeno srokom
najvećega umijeća
Zid plavi i plovi, ispunja ga žeravica
nesreće i nesna

Mostar, 15. siječanj A. D. 2025.

PJESNIČKA POJAVA

Led prirode, miris alkohola
Vino pred abnormalnom pojavom
Bijaše tu i otrov u daleku svijetu
U zaleđenom gradu; u kući bez prozora

Letjele su čavke, letjele su vrane
Ljuljali se jablanovi u prahu sunčeve svjetlosti

Unutar: mi u vinu, vino u nama
Koja urnebesna radost raskriljuje
našu dušu

Pjesnička soba, pojavljuju se muze
Noć naginje jutru

Priroda ledi vaš vinski pogled
Vjetar podsjeća na rano proljeće

Mrtvozornici opijanjem pune

grobne pjene

Sjene - se njišu do besvijesti

Ruku sve više i bolnije stišće bolest

A vani cakli se jutarnje sunce

Vrane se ljuljaju u visokim jablanima

Mostar, 10. ožujak A.D. 2025.

U CRNOJ ZEMLJI

U crnim planinama

Perunika u cvatu

bjelasa se na prozirnom sunčanu sjeniku

Lebdjela je bjelina u zraku

Lipe cvatu u dolazećem ljetu

Usne neljubljene; zaborav prošlosti

Zemlja se uzbiba. Diže se ratni poklič!

Glas zamukao, muze zašutjele u crnoj zemlji,

u crnim planinama

U blizini zatona svjetlucaju valovi

Ponad cvjetovi perunike;

miris lipe i borova

Vijest s ratišta vrije, oplakuje zemlju

u strašnom trenu; usahnule oči

Vlaga se širi, osvježuje u zanosu

Riječi rijetko govore, svjetiljke jedva svjetlucaju,

oko njih leptiri prže krila

Visoko: ponad zvijezde

Ni očaja; niti radosti

Ništa se ne javlja

Vrata se sama otvaraju

Nema sumnje u molitvu

pod životom koji sutra ne će svanuti

Dan se gubi u ružama večernjega sjenika

Ozon miriše na smrt

Mostar, 03.travanj A.D. 2025.

ANA AHMATOVA

Lice u strahu, prepadnute zjenice očiju
bespredmetni pogled -
u njemu tisućljetni zaborav

Nježno blijedo patničko lice; tamna kosa zaborava
Ana je preboljela revoluciju, Staljinove gulage
U spomen na njih uzdiže Mandeljštama, Solženjicina, Cvjetajevu
(A Cvjetajeva je neizdrživo obješena procvala na grani)
Pasternaka, Jevtušenka -
silne kupole europske pjesničke imaginacije

Ana ne vidje više Crnoga mora; Kijeva
Snijeg do pojasa lenjingradske zime,
moskovski ledeni pokrov

Tundre, tajge - miris borova, jasika, jela i smrča
U snu šeboja pričinu se Oda radosti;
oda tuge i očaja
Svijeće dogorjevaju u tamnoj noći -
crni krik vrana
Javlja se somnambulne "tajne zanata"
ljeta Gospodnjega 1913., olujna slava Majakovskom

U oči i vjeđe sliva se kiša suza,
s čađavom kišom
A javlja se munje trak
Eho zemlje odjekuje u magli - Borise Pasternaku
Lišće, spuštene oblaci, oblici vrište
drhtavom rukom
Davala je tijelo - iz patničkoga, smrtnoga tijela
i hmeljeva jela - Kruha svetosti što nam Gospod podari
te nježni san, dok živim u svojem duhovnom rastu -

Žeđam za francuskim duhom - Andre
A zima i sumrak iza tamnih kapija: strah

U proljeće ispod bjeline izbija visibaba znak života
najavljuje elegije

Requiem pušta i ispušta Modiglianeovu glazbu
Tijek vremena, uskrsava horizont
I pjesma pjesnikinje krikom se dovršuje u pepelu

Mostar, 12.travanj A. D. 2025.

KRIŽ

Križ obuhvaća moj vrat
steže ga svetim bijelim nevinim konopcem
Sveti križ na raspućima
i na pukotinama povijesti

Razapet između Neba i Zemlje
Raspaljen u utrobi
Razjaren u tijelu
Vrišti križ; vrišti vrela krv

Sagorijevamo zagrljeni
Majko milosna
plodove nam donosiš
visoko i nepregledno,
opečaćene i upečaćene
u prolaznosti tijela
Križ ne živi od jela;
naša utroba na nebu,
sjeme u zemlji -
u svjetlosnoj zemlji naših praotaca
Patnja daje mučenički plod
Usna rasiječena križem
U sjaju rane kruh i gutljaj vina

Oh kolika sreća bijaše do neba,
ponad neba

Pomriješ naši stari, nestade sreće
A nebosklon se skamenio u dah, u duh
Bijaše to moj križ i moj vrat-
uzdah; usud moj
vratolomni

22/23. svibanj A. D. 2025.

ŽIVOT

Zid šutnje obljubljen šuštanjem,
iz sna života...

Probudi rađanje
u tmini misli, u tamnici -
čija mladost snuje radost,
ostani u lažnoj riječi,
u bujici rijeka,
u bujici riječi,
u oblaku laži -
koja završava gdje je i počela

Mitska povijest posljednjega dana
a slijedeća zora rudi,
žari grudi. Ljubičasti jorgovani
u snu pjene mirisom opojnim
Argonauti teže za novom zemljom

Ćutiš upute mrtvih noći; mrtvih zora
O dušo moja, zoro novoga tijela
Na rubu jesenje provalije,
na zidu kojega ne vidiš
obljubljenoga mahovinom
Mitskom poviješću ljubavi,
preobraženim osjećajem
Perivojem pjevaju noćne vile
krhku i zlokobnu pjesmu
Čisto srce feniksa
Između bjeline i oluje

voštana jesen leluja
zapaljene svijeće
i s grimiznobijelim aurama
s jutarnjih rosnih usana
skida lelujavu smrt

Mostar, Petrovdan - 29. lipanj A. D. 2025.

DA MI JE BITI

Otpjevah svoje bolesti,
otpratih ih u ne/s/poznato
U atrij patohistološke alkemije,
u endemije
O da mi je biti cvrkut ptice
na vjetru
lelujavo zrno pšenice

Šarena livada, šum potoka
i onkraj njega krik poskoka

Skamenjeni kruh
kojega lomim
i dijelim s galebovima,
i da u moje grlo uđe
njihov nespokojan krik -
urlik

Mostar, 08.srpanj A.D.2025.

ŠTO JE IZMEĐU

Postoji samo patnja, trpnja i šutnja
Ono i z m e đ u

ostaje unutar sudbine
Otpadaju riječi, opadaju
poglavito one koje imenuju ono
i z m e đ u,
koje imenuju šutnju
Žubor riječi ne umanjuje
tijek voda. Vodotok riječi

Zove sova u noć
a noć se javlja iz moje utrobe
Razbijen u tisuće tjelesa
Ptice pjevaju razvidno
Ono između sunčanih pjega
i drhtavoga jutra

Što je sutra... na plažama, na šetalištima
Zašto baršun šume prosipaju poljima
Pojilima za divljač
Što je ostalo od strasti,
napuštene riječi bivaju ono između -
šutnja u cvatu glazbe
Sudbinska bolest; bolest sudbine

Sumrak se javlja u traganju između dana i noći
U traženju između potoka i protoka
Dogodi se smrt

Mostar, 12. kolovoz A.D. 2025.

BESKRAJ

Zapis u tragu, zapis u beskraju
Pjene valovi tisuće ljeta
Bog će započeti i završiti pjesmu
tuge i tišine, pjesmu beskraja,

pjesmom radosnih snova

Na nogama dočekat ću goste;
na onom svijetu čekat ću ih -
čitavu vječnost
Gledat ću anđeoske oči
Gospode: čuvaj mi oči od spodoba

Siromasi će krvariti, ali ne će biti sami
Bog ih obuhvaća, On je svugdje
U zoru, u podne, u noć
Sin čovječji raspet, pati
a patnjom obuhvaća čitav svijet,
cijeli svemir

Uzalud mrak s Istoka nadire
Lice laži i licemjera je na Božjem dlanu
Obuhvaća sve u tragu, u beskraju

Mostar, 12.kolovoz A.D. 2025.

POVIJESNO VRIJEME

Mlada jesen križa se s ljetom
u humskim mrtvim poljima
Ponad Jadrana lebdi pismo
pape Ivana VIII. knezu Branimiru
sedmoga lipnja 879. godine na pergamentu

“Dilecto filio Branimir”, BLAGOSLIVLJA
Te papa IVAN VIII. s oltara sv. Petra
Dižići ruke u vis - blagoslivlja cijeli Tvoj narod
i zemlju hrvatske samobitnosti i suverenosti Tvoga naroda!
Obuhvaćen okriljem rimske Crkve i Zapada
To je priznanje Svete stolice /crkveno i diplomatsko/

Mnogi komunisti hrvatskoga podrijetla
(od Vardara pa do Triglava)
pisaše tirade mladim komunističkim humkama
i njihovim mukama u borbi protivu Hrvatske države
i njezine ideje...

Ti isti komunisti danas zazivlju kralja Tomislava,
te 925. godinu - od nastanka hrvatskoga kraljevstva:
kao da 879. godina nije ranija...

A od Neretve i Sutjeske se obrnuše unatrag -
od brotnjanskoga spomenika Kristu Kralju,
do jazovki, do Bleiburga
Sve mladopišci preko tridesete, pa i više -
objelodaniše svoje hvalopojke i tužaljke
Tko zna komu? Moda je moda. Biti aktualan,
barem na trenutak. Možda se ubrzo presvuku...
Bitno je: ne zaostajati, imaš rodbinu, kumove -
koji presjekoše komunizam uz istinske Hrvate;
koje potisnuše! Al ostade ideja. I vlast, i slast za posjedovanjem.

Opet polupismeni dobiše doktorate, (skrivaju ih); cathedre, politička
ustoličenja....

Nismo se makli s mjesta - taj glas vrišti od Dunava do Neretve i Jadrana...

pa i do Crnoga mora - treba utjeloviti osobu (istaknuti sebe) a ne zemlju kojom je Tomislav vladao - bitna je kruna koju oni preuzeše u svojim vrtovima, okruzima; kotarevima.....

II.

Sačuvao sam četiri lojanice,
četiri svijeće palim u mračnoj katakombi,
kao u Danteovu paklu
Čekajmo svanuće, proljeće; jorgovane -
što je život kojeg imaš...
a što smrt koju isčekuješ...

U travnju je svijet prodisao,
ćutim svježinu i mladost
Čuvam naš mir,
kako bi zaspali uz dolinu rijeke

Zar ima izlišnih pitanja, ili ne shvaćam
da netko umre u tmurno popodne,
u inače blistavom travnju
Dok raspravljamo o trenutcima koji prolaze, idući k smrti
odjekuje preludij; najavljuje prolaznost (nepostojećega) vremena....
a sat okucava...otkucava
Imaginarno vrijeme tuče
Ura i urna na plećima pod teretom plešu
Soba zatvorena kapcima,
poput očiju koje prekrivaju i pokrivaju dušu
Ona lebdi ponad gradova, oblaka
Nema više kliktaja galebova

Nema ljubičastih plahti
Samo drhtave ruke pretkazuju starost

Donose čaj u dvorište izgubljenу paru
koji pati od izgubljene zemlje kroza povijest
Od ranjenoga i bolesnoga tijela,
laganoga titranja - zađoše u jesen...
pa zar vrijeme nije stalo;
njihova smrt je zarobila i zaustavila vrijeme
Njihove ruke u zamahu zaustavljene, bez pokreta
Smrt je zarobila vrijeme a vrijeme je okovano smrću...
Njihove ruke nedavno pune nemira i pokreta....
pune bludnje, bdjele su
izgubivši nemirnu noć
Dan donese spokoj i mir kroz vrijeme
Donese povijest na pladnju a koju ne razabramo...
ne shvatišmo...

Mostar, 20. kolovoz A.D.2025.

RAZLISTANA SVJETLOST RUJNA

Onkraj oteščališ godina
koje iz zemlje rastu.
pupaju kao cvjetovi
Razlistana svjetlost šuma
u rujnu kada voće ruji,
svjetlosnim prskanjem šumori

Oblaci puni apokalipse

Kostur oblijepljen gustom krvlju
stremlje žuto-zlatnoj boji
Smiruje sunce
Čudna povijest, pripovijest posta
Gledam kako je moja riječ puna posta;
šutnje odsutnosti
Utihnula mudrost, unatoč godinama
Nostalgija svjetlosti u grču
a bludnje se ljubavi javljaju
Kantilena zgrčenih šaka

Valovi zapljuskuju zvjezdano nebo
Šutnja radosti do svemirskoga vrha
Rasprsnuća metafora u zvjezdama
Suncostaj

Kako je dobro smijati se,
letjeti poput goluba
Sjesti na vrh omorike
Ona je oslonac, zenit svijeta -
zenit svjetlosti,
poprskane rujanskom gustom krvlju

Mostar, 01.09.2025.

JEZIK I ZEMLJA

Jezik pjesnika - katakomba u podzemlju
Čvrst i stamen kao zemlja,
kao kamen kojim se zida i pokriva
Tijelo je prošlost, prošlost je tijelo:
duh koji lebdi
Opsesija zemljom smrtna je dalekovidnost

Kaotično more ispira pjenu valovlja,
onkraj kojega smokva rađa

sladostrasne plodove

Pjesnik - pojedinac koji plovi
sredozemnim barkama zavičajnosti,
da mu ne bude tijesno,
zavuče se u hercegovu zemlju krša

Snatri ispod odrne,
dok simboli i legende isplivavaju,
krvavo ispod mašte;
ispod zemlje poskoka,
ponad starozavjetnoga neba -

IZBAVLJENJE

Palimo svijeće na Gvozd planini

Jezik pjesnika je pun kamena biokovskoga,
vapnenca krštena ilinštakom
Svukao se dan u sumrak, zavukao
u sumračnu, plavet; u zvjezdani planet

Koža se naježila latinskim pismenima
Zrelo bdjenje kupina,
ispod livada
huči k nagnutoj zemlji

Mostar, 07.rujan A. D. 2025.

,

TAJNA ŽIVOTA IZVIRE IZ ZEMLJE

Tajna života izvire iz zemlje
Gea je majka roditeljica,
prema drevnim Grcima rodila je:
vodu, oceane, vatru, nebo
Sve u prelijepim bojama životna tkanja -
mučeći se suhom zemljom i jezikom

Rodiše se mnoge nemani; ognjeni morski plameni
valova i pjene i ljepotica iz sjene
Tjedan dana majka je zemlja izrodila
i povraćala mnoštvo izobilja i obilja gnusnih životinja,
kamenih škrapa i pijeska u kojem doplivaše meduze
i muze iz noći i svemoći,
zemlja je u samoobrani -

u tisućama riječi Penelopa je svijala klupko pređe -
obrane naoružane mudrošću i jezikom
Razvigoriše se mnogi jezici, mnoga plemena
i svi izađu iz sebe, iz grotla vlastitih memoara

Pisma se uklesaše u kamen, u mramor,
ropski apartheid uzdiže Akropolu
Riječi magične, trome mudroslovice kazuju jezikom,
zameću igru zemlje i teritorija rogobatnim jezikom
i usnama povezanim s tlom pokazivale su ratničke vještine
pojavnosti koja pače i šutnjom, i ćutnjom iskazuju uzore
prošlosti kako bi stigli u sadanjost
Kako bi jezikom i pepelom otkrili tajne feniksa
te kako bi se jetra obnavljala
u vječnom padu i letu;
osuđen Sizif na vječno umiranje i rađanje

Dočim se erinije bore za pravednost,
kaznu i osvetu i onkraj svijeta,
tražih lijepe vatrene riječi
povezane snovima sa zemljom i jezikom
Dobih vatru, stadoh s ranjenim mislima,
bol se grči - iz Adonisa snaga vrije
Nada u smrtnom tijelu - zaustavi emocije;
zastadoše misli i jezik
zapleten zemljom punom zmija

Jezik i zemlja se izmiruju - izvire
prostor svom prostranošću

Prostornost se širi u sva dobra, loša ili zla vremena

Besćutnost: u kojoj na vrhu piramide stoje -
homo erectus i homo sapiens

Mostar, 12. listopad A.D. 2025.

NEČUJNA GLAZBA

Gdje je ona krpa, krpica
da očisti prašnjave oči
da raširi vidokrug zjenice
naspram rastvorenom prozoru

Naspram neizgovorene riječi, rečenice
Onkraj potoka suši se posteljina
na toploj stijeni -

Tik ostrašćen zamjećujem okoliš,
svijet oko sebe; Orfej neprestano pjeva
neprestizžno
o bljesku, odbljesku vode

S rane jeseni riječi se grupiraju
u jednu stranu -
postaju indiferentne

Na ulici, u tramvaju; kroza smrt -
miriše tako NIŠTA -
što je vrijedno tvoje sjene, oči zamagljene
u svjetlu plesa mrtvaca
dok kosovi kriče po granama stabala
Izvide ne napisanu Eliotovu skladbu
bez vida, nečujno
Po očima pada starosna prašina

18. listopad A.D. 2025.